

Nr 106

**av herr Lövenborg m. fl.
om åtgärder mot stöld av vapen m. m. från militära förråd.**

Det har under senare år blivit allt vanligare att både tyngre och lättare vapen kommit till användning vid olika typer av brott. Sådant förekommer vid bank- och postrån, men också i andra sammanhang. Det är ingen hemlighet att en stor del av dessa vapen har kommit i cirkulation genom stölderna från militära förråd. Dessa sker nu i en omfattning som måste te sig oroande inte bara för myndigheterna utan också för enskilda som tänker på konsekvenserna av att allt fler vapen befinner sig i obehöriga händer.

Rikspolisstyrelsen har uppmärksammat denna utveckling, och i juni i år sände dess informationsavdelning ut en skrivelse där det bl. a. hette:

Den senaste tiden har en ökning av inbrotten i militära förråd kunnat konstateras. Sedan den 14 maj i år har enbart inom ett militärområde 12 sådana inbrott förövats.

Vid de senaste stölderna kom tjuvarna bl. a. över ett 100-tal truppmminor, s. k. trampminor, och ett tiotal stridsvagnsmminor, som samtliga var skarp-laddade. Dessutom stals vid dessa tillfällen sprängpatroner och pentylstubin, perfekt vid kassaskåpsprängningar – samt ett antal vapen.

På grund härav och med hänsyn till bl. a. den brottspreventiva effekt polisens medverkan vid tillsynen av de militära förråden innebär, begär rikspolisstyrelsen att sådan tillsyn skall ske i all den omfattning som är möjlig inom ramen för tillgängliga personalresurser

Sedan detta skrevs har ytterligare stölderna ur militära vapenförråd skett. Det är ingen tillfällighet att en mycket stor del av vapenstölderna har skett i Norrbotten som ju till stora delar har klassats som militärt område.

Att ta sig in i ett militärt vapenförråd är inte alltför svårt. Många av förråden består av vanliga träbaracker, låsta med vanliga hänglås. Men även den nyare typen av vapenförråd har plundrats. Dessa är byggda av betong, men vid ett par inbrott har det visat sig att inte heller dessa är inbrottsäkra.

Från visst håll antydes det i samband med inbrotten att "praktiska extremister" måhända kunde ligga bakom vapenstölderna. Sanningen torde nog i stället vara den att inbrotten sker på enskilt initiativ av individer som känner sig lockade av att ha tillgång till vapen, men också att inbrotten till en del härrör sig ur organiserad kriminalitet. En del av vapnen förs möjligen ut ur landet, andra säljs på den inhemska svarta marknaden och används vid olika typer av brottslighet.

Det kan i dagens läge inte vara riktigt att militären förvarar vapen i en massa olika förråd runt om i landet på det sätt som nu sker. Antingen måste en centralisering ske till ett fåtal välbevakade platser eller också måste

de nuvarande förrådens säkerhet på ett eller annat sätt garanteras. Det är inte rimligt att fortsätta med en ordning som gör att allt fler vapen kommer ut på den illegala marknaden. I USA har man sett konsekvenserna av ett rikt utbud av vapen. I Sverige är vapenhandeln strikt kringgärdad av lagar och förordningar, men detta undergrävs om vapen är lättillgängliga på grund av förvaring i bristfälligt skyddade militära förråd.

Med åberopande av det ovan anförde hemställs

att riksdagen hos regeringen begär skyndsamt utredning och förslag till åtgärder som effektivt förhindrar utflödet av vapen från militära förråd.

Stockholm den 15 januari 1975

ALF LÖVENBORG (vpk)

JOHN TAKMAN (vpk)

BERTIL MÅBRINK (vpk)